

Erezia fericirii

Costel Zăgan

Mă trezesc în plină poezie E aproape ora
zece Peste drum se lucrează Aud în sfâr
șit vocea copilăriei Prezentul există cu
toate ferestrele deschise Lumina urcă din

spre pământ Din bibliotecă lumea-mi pare
o carte deocamdată închisă O carte pe care
o știu însă pe de rost Citesc din Wittgenstein
Lumea și viața sunt una
Eu sunt lumea
Închid cartea
Despre ceea ce nu se poate vorbi
trebuie să se tacă

Costel Zăgan, EREZII DE-O CLIPĂ II